

người bị hành quyết bởi Cheka, GPU, NKVD, MVD, KGB; hàng triệu người chết trong các trại tập trung của Stalin, bao gồm người Estonia, Latvia, Lithuania, Tatar, Do Thái và người Đức sông Volga, tất cả đều bị trục xuất trong những điều kiện phi nhân tính.

Nhưng ngay cả cuộc tàn sát khổng lồ này cũng trở nên nhỏ bé khi so với kỷ lục của Trung Quốc Đỏ. Mao Trạch Đông trong một khoảng thời gian ngắn hơn đã sát hại nhiều hơn hàng triệu người so với Lenin, Stalin và các thế hệ kế nhiệm của ông ta cộng lại. Và ngày nay chúng ta chứng kiến cách mà một chủ nghĩa cộng sản Trung Quốc "anh hùng" ở Đông Dương chiến đấu đến người Việt Nam cuối cùng, trong khi người Mỹ ít nhất cũng mạo hiểm mạng sống của chính mình để ngăn chặn cuộc tàn sát ít nhất bốn triệu người dân lành vô tội.

Vào những con số kinh hoàng này, phải cộng thêm những người bị giết trong các "cuộc chiến tranh đối ngoại" được tiến hành vì các vấn đề ý thức hệ. Thực vậy, những thảm họa do chủ nghĩa cộng sản Xô viết gây ra không chỉ giới hạn trong phạm vi nước Nga. (Chủ nghĩa cộng sản Trung Quốc cũng không hề dừng lại ở một "vấn đề địa phương".)

Thế chiến II sẽ không bao giờ xảy ra nếu Stalin không phát "tín hiệu đèn xanh" cho Hitler bằng cách hứa hẹn một cuộc tấn công đồng thời vào Ba Lan. Một trong những hậu quả của nó (dĩ nhiên là với sự ngầm chấp thuận của phương Tây) là sự thống trị bạo ngược được thiết lập ở châu Âu, kéo dài từ biên giới Xô viết đến Bức màn Sắt.

Nhìn xa hơn về quá khứ, đã có sự can thiệp của Nga ở Tây Ban Nha và, ở gốc rễ của tất cả những điều này, là sự phản ứng đối với thách thức Xô viết dưới hình thức Chủ nghĩa Phát xít và, tồi tệ hơn nữa, là Chủ nghĩa Xã hội Quốc gia Đức (Quốc xã). Về bản chất và học thuyết cơ bản, những phản ứng này rất giống với "chủ nghĩa xã hội mang tính cộng sản" (vốn là chủ nghĩa xã hội đích thực) và chỉ khác biệt ở các kỹ thuật tài chính. Trong khi những kẻ toàn trị phương Tây chấp nhận chủ nghĩa phục tùng nhà nước (*statism*) và sự lệ thuộc hoàn toàn của cá nhân vào tập thể, trong khi họ rõ ràng đại diện cho một hình thái khác của chủ nghĩa vật chất, họ dẫu sao vẫn phản kháng lại mối đe dọa Cộng sản phiên bản Nga, chống lại chủ nghĩa đế quốc mới xuất phát từ Moskva.

Họ không phải là "kẻ thù" của chủ nghĩa cộng sản mà là những "đối thủ cạnh tranh" của nó – một bản chất hoàn toàn khác biệt, cho dù sự kình địch đôi khi còn mang nhiều cay đắng hơn cả sự đối lập đơn thuần. Và trên thực tế, căng thẳng cùng sự thù hận đã leo thang thành một cuộc cạnh tranh sinh tử (*cutthroat competition*), một thuật ngữ minh họa rất chính xác cho vấn đề bi thảm và kinh hoàng này trong hoàn cảnh đó, được biểu hiện